

opholdt sig der et Øjeblik, og siden havde de ikke set ham. Nu gik Doktoren ud for at søge ham i Forsamlingshuset; men til sin Forbavselse hørte han der, at Præsten allerede var kørt hjem.

»Hvad kan der være sket?« sagde han til sin Kone, da han kom tilbage. »Han maa jo være bleven syg. Jeg vil straks tage hen og se til ham. — Det var nu alligevel kedeligt, du, at det ikke blev til noget med ham og Frøken Abildgaard.«

»Det tror jeg ikke,« sagde Meta — hun sad ved Spisestuebordet og skrællede Æbler.

»Ja ja, du maa dog indrømme mig, at han har forandret sig. Saa gerne han vistnok vil, kan han ikke glemme hende. Men i hvert Fald maa vi se at faa ham gift, saa han igen kan komme i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen. Han bliver mere og mere overjordisk og eksalteret. Det har sikkert ogsaa skadet ham under Valgkampen.«

»Jytte kunde kun have gjort ham ulykkelig,« sagde Meta i sine egne Tanker. »Jeg tror, hun bliver sindssyg — dersom hun ikke allerede er det.«

»Hun trænger vel ogsaa til at blive gift. Om lykkeligt eller ulykkeligt — det er ikke Hovedsagen. Bare vi gør vor Skyldighed! . . . Men nu kører jeg altsaa! Dersom jeg kan overtale Johannes, saa tager jeg ham med mig tilbage.«

Han traf Broderen alene i Arbejdsværelset. Præ-